

mi je bilo najhuje sinoči, bilo je to, da se je tudi Tometov France smejal, ko se je Brnáč norčeval; Goslár se je pa krohotal. Samo gospod Luka je rekel: „Molčíte, pustite ga pri miru!“

Kar tako me boli srcé, da Vam ne morem popisati. Sedaj pritisnejo pa še tiste ženske, ki nam nasproti stanujejo. Sitne so neznansko. Ker sem jaz najmanjši v našem stanovanju,

moram biti vsega kriv. Kadar je stranišče količkaj onesnaženo, haló, pa že začno vpiti nad menoj, češ, da sem prišel s kmetov. O, ljubi oče, ljuba mati, komaj že čakam, da pridem domov. Doma Vam bom vsaj lahko potožil; tukaj nimam komu. O, že štejem ure, ki me še ločijo od Vas. Z Bogom, dokler se ne vidimo!

Legenda.

„Preljubi sveti Peter,
Ki imaš zlate ključe
Prelepih vrat nebeških,
Besede, svête moje
Poslušaj in premisli,
Potem pa jih izpolni!
Zlató se res pristane
Rokám nebeškim tvojim;
A vendar je za vrata,
Ki toliko že vekov
Jih dušam si odpiral,
Ki toliko še vekov
Jih dušam boš odpiral,
Odpiral in zapiral —
Premehko in preslabo.
Lahkó bi se potrli
Ti lepi zlati ključi,
In dušice pobožne
Bridkó bi žalovale,
In čakale bi težko,

Da se odpró jim vrata;
In morda v sveti jezi
Se ná-te bi srdile,
Preljubi sveti Peter!
Preljubi sveti Peter,
Zdaj slišal si besede,
Zdaj čuj še svête moje!
Jaz velik siromak sem,
Ti velik bogatin si; —
Jaz jako sem nesrečen,
Ti jako si usmiljen.
Olajšaj mi bolesti,
Pomozi mi v nadlogi:
Daj meni zlate ključe,
In jaz ti dam železne.
Ti bodo zá-te boljši,
A oni boljši zá-me.
Zdaj čul si, sveti Peter,
Sedaj samó premisli!“
Na smeh nategne usta,

Takó svetnik mi pravi:
„Premalo, vse premalo
Dušic prihaja k meni;
Preredko, vse preredko
Te lepe ključe rabim,
Da bi se mi potrli!
A kaj zlató če tebi?
Zlató je baš prineslo
Največje zló na zémlo:
Bogastvo, nejednakost,
Zavist, sovrašтво, boje,
Nezadovoljnost, bedo.
In iz zlata skováli
Vam robstva so verige —
In ti zlata želiš si?“
Že pikro misel v glavi,
Besedo na jeziku
Pripravljeno imél sem —
Kar se oči odpró mi,
In vidim, da sem sanjal. —

Gojko.

Avstrijska Riviéra.

(Opisal Jos. Rozman.)

(Dalje.)

Oglejmo si podrobneje Opatijo, slavno središče naše avstrijske Riviére.

Ko prihajaš od železnične postaje „Matulji-Opatija“ južne železnice med sv. Petrom in Reko, (213 m nad morjem), ali od Reke, vodi te lepa državna cesta skozi prijazno mestece Volovsko proti Opatiji. Že Volovsko, zlasti pa zadnje hiše, ti kažejo, da si v nenavadnem kraju, kamor radi prihajajo ptujci. Od bolj vzvišenih mest se oziraš na morje, ki se ti sveti nasproti med drevjem in razprostira v jasnem solnčnem svitu tje do zelenih otokov.

Med Volovskim in Opatijo leže „Škrbici“, prej neznaten kraj z nekaterimi raztresenimi kočami, sedaj pripadajoč in do cela zvezan z Opatijo. Že tu se vrsti vila ob vili, sleharna obdana z večjim ali manjšim, skrbno obdelanim

vrtom. Ne da bi jih našteval, saj je ta podobna oni, jedna kakor druga več ali manj razkošno urejena, da v nji prebije lepe, a tudi tú ne vsikdar srečne ure, komur pripušča čas in — denar!

Kmalu smo v Opatiji sami. Po cesti je celi dan živahno gibanje in drvenje; vozniki in postreščeki odvažajo ali dovažajo blago mnogih ptujcev. Na desno, nekoliko nad cesto je „bazar“, veliko poslopje s pošto, lekarno in mnogimi prodajalnicami, po katerih ti za dobro besedo in pošten denar postrežejo z najraznovrstnejšimi stvarmi. Ako pa nečeš kupovati tu, ker se morda, kakor jaz, zbojiš mnogih „interesantnih“ obrazov, dobiš potrebnih rečij v izobilju tudi drugodi po številnih, na vseh krajih porazvrščenih prodajalnicah.

Na levo med glavno cesto in morjem se razprostira že imenovani veliki park vile